

NORMANDIET 1944

Bog anmeldelse

Tekst: Poul Christensen

Når et hjerte og en pen brænder for noget, så kommer der mange gange noget godt ud af det, og bogen Normandiet 1944 - skrevet af Hans M. Nielsen - er et rigtigt godt eksempel på dette.

Det er et helt utroligt værk Hans M. Nielsen har bedrevet - hvor han indledningsvis fortæller om de begivenhederne, der ledte op til D-Dag - den største militære landsætning i historien. Videre indeholder bogens 440 sider 17 forskellige ruter med tilsammen godt 600 GPS-koordinater til historiske lokaliteter, mindesmærker, krigskirkegårde og museer langs den ca. 100 km lange invasionskyst. Dertil kommer tips til overnatninger, spisesteder og andre seværdigheder.

Med denne unikke rejseguide under armen kan man roligt begive sig ud i Normandiet, og gennem den med GPS-koordinaterne få en detaljeret oplevelse af det historiske slag.

Vi har fået lov til at bringe et uddrag af bogen her i Militaria-Nyt, så vores medlemmer kan få et indblik i, hvor fint og gennearbejdet et værk det er - og ikke mindst, så er det lavet i et lækkert layout og indeholder et rigt udvalg af historiske fotos samt over 150 moderne fotos fra området.

God fornøjelse med uddraget om det canadiske angreb på Juno Beach, som i bogen efterfølges af 2 forskellige ruteforslag i området ved Juno Beach.

Bestemt en bog, som mange samlere og historiskinteresserede godt kunne tænke sig, at finde under juletræet til efterfølgende hygge/fordybning i juledagene, og måske til planlægning af en tur til Normandiet i sommerferien i 2020.

Nedenfor en reklame for bogen, hvor man også kan se, hvordan den kan erhverves.

Oplev D-dags strandene og invasionsområdet i Normandiet på egen hånd

154 farvefotos, 64 original fotos, 55 kort, 440 sider
Wehrmacht i Frankrig – de tyske enheder i Normandiet med GPS-koordinater til mere end 120 tyske Widerstandsneste, Stützpunkte og kanonbatterier
Atlantvolden og de tyske radar anlæg
De allieredes lange vej til invasionen
Alle fem landgangsstrande: Sword, Juno, Gold, Omaha og Utah
De amerikanske og britiske luftlandsætninger
17 Historiske ruter i invasionsområdet
30 Soldaterkirkegårde, 33 Museer
Mere end 600 GPS-koordinater
Bogen kan købes på: www.normandiet1944.dk

12. Juno Beach: landgangen på D-dag

Område: Fra øst for La Rivière i vest til Luc-sur-Mer i øst.

H-Hour: 07:45

Det tyske kystforsvar: 716. Infanterie-Division under kommando af Generalleutnant Wilhelm Richter.

Hovedangrebsstyrke: 3rd Canadian Infantry Division under kommando af Major-General Rod F. L. Keller

De allierede flådestyrker: Assault Force J under kommando af Commodore G. N. Oliver og Bombarding Force E, under kommando af Rear Admiral R. A. Dalrymple-Hamilton (Royal Navy)

Landgangsafsnit: LOVE, MIKE og NAN (kun Mike og Nan blev brugt til selve landgangen)

Opgaven for 3rd Canadian Infantry Division: Indtage de tre kystbyer Courseulles-sur-Mer, Bernières-sur-Mer og St. Aubin-sur-Mer. Indtage og sikre strategisk vigtige broer over floderne Mue og Seulles, samt indtage en række mindre byer inde i landet inkl. Anguerny, Pierrepont og Colomby-sur-Thaon. Indtage lufthavnen Carpiquet vest for Caen, samt deltog i angrebet på Caen.

Status kl. 23:59 den 6 juni: 21.400 soldater og i omegnen af 1.200 køretøjer var landsat.

Antal døde, sårede og savnede på D-dag: 1.204

Kollektion: Hans M. Nielsen

Juno Beach var den mellemste af de tre britisk-canadiske landsætningsområder, som på D-dag var under Second British Army og dermed Lieutenant General Miles Dempseys overordnede kommando. Juno Beach var, ligesom nabo afsnittet Sword, indlemmet i angrebsplanerne for Lieutenant General John Crockers, I. Army Corps.

Til at forestå angrebet på Juno Beach havde Lieutenant General Crocker allerede i 1943 udpeget 3rd Canadian Infantry Division, under kommando af Major General Rodney F. Keller.

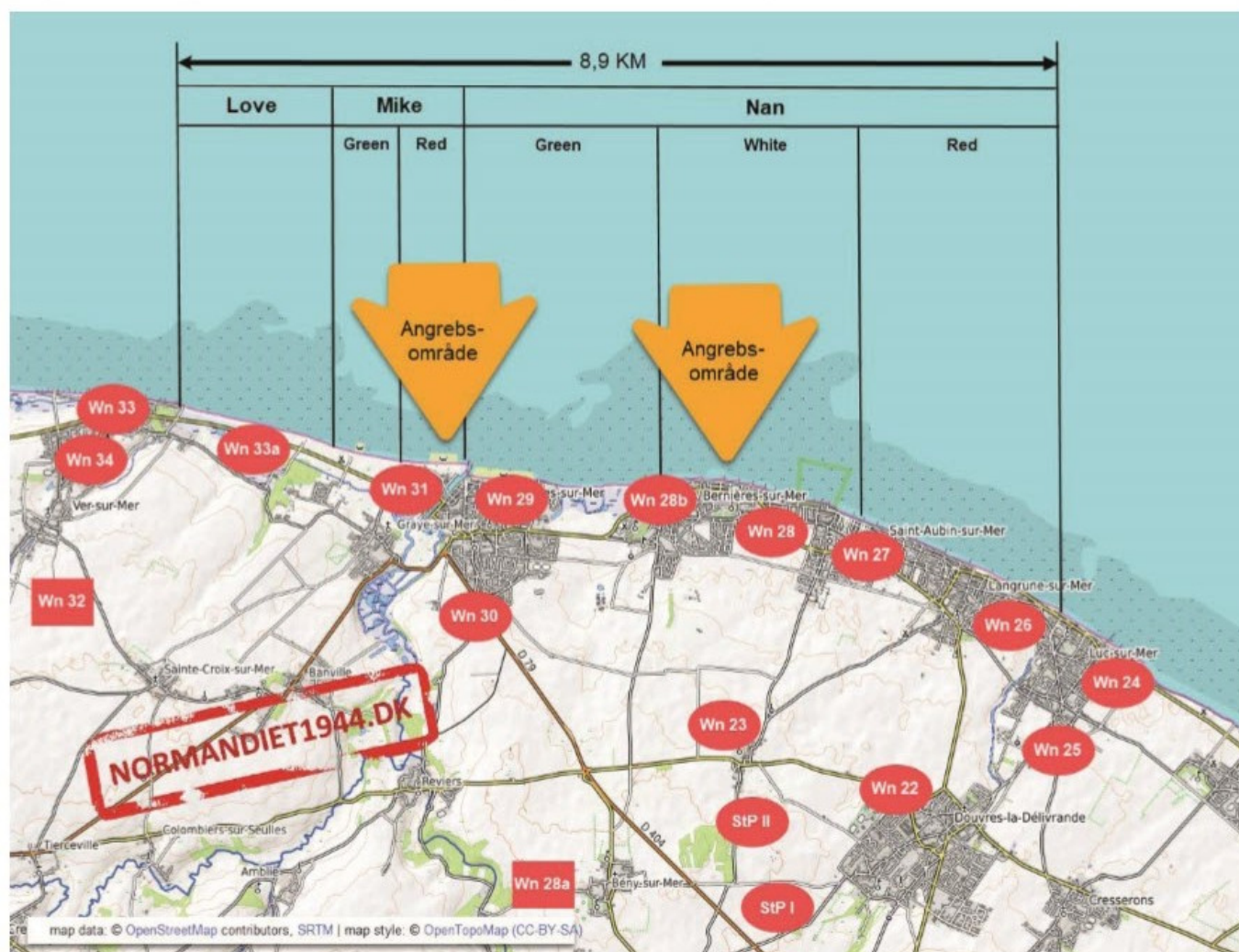
Canada stillede under landgangen i Normandiet, efter amerikanerne og briterne, med det tredjestørste kontingent af tropper blandt de allierede styrker. Allerede i månederne op til invasionen havde Royal Canadian Air Force været i aktion. De canadiske piloter bidrog således væsentligt til erobringen af luftherredømmet over Frankrig. Også Royal Canadian Navys bidrag til Operation Neptune var af anseelig størrelse. Med 110 flådefartøjer af enhver art og mere end 10.000 søfolk udgjorde de en betragtelig del af operationen. Det betydeligt største kontingent under landgangen i Normandiet bidrog Royal Canadian Army dog med.

Efter mobiliseringen på allieret side fyldtes enhederne i den canadiske hær hurtigt. En hær som ved krigsudbruddet kun talte godt 5.000 regulært kampduelige soldater plus en reserve på cirka 45.000 mand. Allerede i december 1939 ankom de første canadiske troppekonvojer til Storbritannien, som skulle forstærke British Expeditionary Force, der på dette tidspunkt var stationeret i Frankrig. På dette

tidspunkt havde en meget stor del af de canadiske tropper dog kun en meget begrænset militær uddannelse bag sig. Derfor blev der indført omfangsrige trænings- og uddannelsesforanstaltninger, som skulle fremtvinge den nødvendige kampstyrke og -duelighed.

Endnu før de canadiske tropper var kampduelige, måtte Frankrig kapitulere og den britiske ekspeditionsstyrke i hast, evakueres hjem til England via Dunkerque. Med truslen om en nært forestående tysk invasion af Sydengland ændredes fokusområdet for de canadiske styrker, som nu i stedet blev indsat i forsvaret af den engelske sydkyst. Da faren for en tysk invasion mod slutningen af 1940 så ud til at være drevet over, rettede canadierne igen fokus på træning og uddannelse. Da D-dag oprandt hørte canadierne således til de bedst uddannede formationer i Allied Expeditionary Force.

Den høje uddannelsesstandard kom dog ikke canadierne til gode ved Operation Jubilee den 19. august 1942; det katastrofale og dyrt betalte angreb på den svært befæstede havn i Dieppe. Under Operation Jubilee udgjorde godt 5.000 mand fra 2nd Canadian Infantry Division hovedkontingentet i den styrke, som skulle udføre frontalangrebet på havnen i Dieppe. Et angreb, som tilførte divisionen voldsomme tab. Trods det følsomme nederlag og det dermed forbundne prestigetab blev angrebet på Dieppe af de allierede efterfølgende vurderet positivt. Det fejlslåede angreb bidrog med vigtig viden; en viden man gjorde brug af to år senere på strandene i Normandiet.

I juli 1943 blev Major General Keller, øverstbefalende for 3rd Infantry Division som havde været stationeret i Storbritannien siden foråret 1941, informeret om, at hans division skulle deltage i angrebet på Hitlers Atlantvold. Fra dette tidspunkt forberedte Keller sine mænd på opgaven. Sammen med Force J (J for Juno) fra Royal Navy blev der afholdt talrige landgangsmanøvrer ved Studland Bay i grevskabet Dorset og Bracklesham Bay i grevskabet West Sussex på den engelske sydkyst. I løbet af foråret 1944 fik divisionen tilført yderligere enheder, som under den afgørende landgangsfasen i Normandiet skulle være under divisionens kommando.

Der er tale om 2nd Canadian Armoured Brigade, det britiske No. 48 Royal Marine Commando, den ene af de fire Royal Marine Commandos fra 4th Special Service Brigade samt yderligere ingeniør- og angrebsenheder fra briterne Royal Marines.

Ingeniørtropperne skulle samtidig med de første angrebsskud af infanterister storme i land og rydde i alt otte passager i hindringerne på selve stranden. Rydningen skulle sikre, at de efterfølgende landgangsskibe og -både, trods det tiltagende tidevand, ikke skulle støde på hindringer, som var skjult under havoverfladen. B Squadron/22nd Dragoons og deres specialdesignede Sherman minerydderkampvogne skulle bidrage med rydningen af mineløber på stranden, mens de specialdesignede AVRE kampvogne fra 26th og 80th Assault Squadrons/5th Assault Regiment/Royal Engineers/79th Armoured Division skulle bidrage med foreringen af pansergravene og nedkæmpelsen af bunkere og andre forsvarsanlæg.

Yderligere støtte fra pansrede køretøjer skulle komme fra 2nd Royal Marine Armoured Support Regiment, som sammen med andre indlemmede artilleri- og antiluftskysregimenter, skulle bidrage med den fornødne ildkraft på stranden. Regner man samtlige enheder med, som under den indledende angrebsfase var underlagt 3rd Canadian Infantry Regiments kommando, udgjorde den samlede styrke, som på D-dag skulle landsættes på Juno Beach, 24.000 mand. Af dem var mere end 14.000 af canadisk nationalitet.

Sidst i denne bog finder du en oversigt over de væsentligste enheder i 3rd Canadian Infantry Division, som du vil stifte bekendtskab med under turene i Juno Beach området.

3rd Canadian Infantry Divisions opgave

Den canadiske 3rd Infantry Division skulle, med støtte fra No. 48 Royal Marine Commando og 2nd Canadian Armoured Division, på D-dag mellem kl. 07:35 og 07:45 angribe strandafsnittet Juno Beach over en front, som strakte sig fra landsbyerne St. Aubin-sur-Mer i øst til Graye-sur-Mer i vest.

Vigtigste dagsmål for den 6. juni, når Atlantvolden var forceret, var, at rykke 16 kilometer ind i landet til hovedvejen RN13 (den nuværende motorvej N13/E46) langs en linje, som var defineret af de to yderpunkter; landsbyerne Putot-en-Bessin i vest og Carpiquet i øst. Fra denne linje skulle canadierne, hvis muligt, i løbet af den 6. juni rykke frem mod den strategisk vigtige flyveplads Carpiquet og erobre den. Udover indtagelsen af flyvepladsen skulle 3rd Infan-

try Division i løbet af D-dag etablere kontakt med de britiske enheder på de to nabo afsnit, Sword i øst og Gold i vest. På den måde skulle et gennemgående "Commonwealth" brohoved etableres.

Dagsmålene skulle opnås over fire faser/faselinjer. Hver fase/faselinje var defineret i vundet terræn. Indledningsvis skulle infanteristerne i de første angrebsskud gennem bryde Atlantvolden. Når denne var forceret, skulle de tre landsbyer beliggende umiddelbart ved havet (Courseulles-sur-Mer, Bernières-sur-Mer og St. Aubin-sur-Mer) indtages. Var byerne indtaget, skulle infanteristerne rykke 2 kilometer ind i landet til den første faselinje, som havde kodeordet "Yew".

Næste faselinje, med kodeordet "Elm", lå 9 kilometer inde i landet og var defineret af landsbyerne Creully i vest, over Pierrepont til henholdsvis Colomby-sur-Thaon og Anguerny længst mod øst. Udover indtagelsen af de små landsbyer, skulle adskillige strategisk vigtige broer over floderne Seules og Mue erobres intakte. Tredje faselinje lå, som tidligere skildret, 16 kilometer inde i landet, langs Route National 13 mellem Putot-en-Bessin og Carpiquet. Denne linje havde kodeordet "Oak".

De canadiske "Phase-lines" på D-dag

Var "Oak" linjen nået, skulle fjerde og sidste fase træde i kraft. Denne fase gik i al sin enkelthed ud på, at frontlinjen skulle konsolideres og de indtrufne enheder grupperes. På den måde ville canadierne sikre sig, at de var forberedt på et ventet tysk modangreb. Var enhederne grupperet, skulle en slagkraftig styrke rykke frem mod Carpiquet flyvepladsen, som kun lå nogle få hundrede meter syd for landevejen RN13. Erobringen af flyvepladsen havde højeste prioritet, da den ville være et fremragende udgangspunkt for den videre fremrykning mod Caen. Fra flyvepladsen ville canadierne effektivt kunne støtte briternes 3rd Infantry Division under erobringen af Caen.

Den canadiske frontlinje i Juno afsnittet, skulle på D-dag så vidt muligt følge 3rd British Infantry Divisions pendant, i Sword afsnittet. At de to infanteridivisioner skulle rykke ind i landet simultant ved siden af hinanden var en bevidst valgt strategi. På den måde ville de kunne overlappende og støtte hinanden, når situationen krævede det. Desuden skulle den fælles brede front lukke eventuelle åbninger i frontlinjen, som tyskerne ville kunne udnytte.

Gik alt efter planen på D-dag, og skulle det lykkes 9th Infantry Brigade at nå Oak-linjen, skulle 2nd Armoured Brigade efterfølgende forsøge at rykke mod syd og området omkring Evrecy fra Oak-linjen. På den måde skulle yderligt terræn vindes. Samtidig skulle C Squadron/Inns of Court Regiment, den motoriserede rekognosceringsenhed som var indlemmet i 2nd Armoured Division, rykke yderligere sydpå og over en næsten 15 kilometer lang linje, mellem Saint-André-sur-Orne (længst mod nord) og Thury-Harcourt, ødelægge adskillige broer over Orne-floden. Sprængningen af broerne skulle beskytte det canadiske brohoveds venstre flanke mod det ventede modangreb fra 12. SS-Panzer-Division "Hitlerjugend".

Landsætningsområdet Juno Beach strakte sig over 9 kilometer, fra landsbyen St. Aubin-sur-Mer i øst til La Revière/Ver-sur-Mer i vest. Mellem de to landsbyer ligger en række flade sandstrande, og i midten ligger byen Courseulles-sur-Mer. Som det er tilfældet ved Sword Beach, er der også ved Juno Beach adskillige undersøiske rev. De havde dog i modsætning til Sword Beach ingen indflydelse på antallet af egnede strandafsnit. Juno Beach var fra øst mod vest inddelt i tre sektorer: Afsnittet "Nan" som strækker sig fra Rue Bellevue i St. Aubin-sur-Mer til ca. 50 meter øst for havneindsejlingen i Courseulles-sur-Mer. Afsnittet "Mike" fra sidstnævnte punkt til Vaux; mens det vestligste afsnit, "Love", strakte sig fra Vaux til åen La Provinces munding ved La Revière (Ver-sur-Mer). Derudover var afsnittet Mike inddelt i to underafsnit, Green og Red, mens afsnittet Nan var inddelt i tre underafsnit med dæknavnene Green, White og Red. Udover de talrige strandhindringer, minefelter og mindre forsvarsstillinger, var der på Juno Beach fire svært befæstede forsvarsanlæg. Anlæg som gjorde, at Juno Beach, efter Omaha Beach, hørte til det sværest befæstede landsætningsområde langs hele invasionskysten. I Courseulles-sur-Mer lå der på begge sider af havneindsejlingen to forsvarsanlæg: Widerstandsnet Wn-31 på den vestlige side, og Wn-29 på den østlige side, som overlappende blokerede for adgangen til havnen. Yderligere 3 kilometer længere mod øst, ved Bernières-sur-Mer lå Wn-28, mens der ved Juno afsnittets østlige grænse, i St. Aubin-sur-Mer, lå Wn-27, som blokerede for adgangen til stranden. Alle fire forsvarsanlæg var udstyret med kanoner, morte-

rer og talrige maskingeværreder og rådede over adskillige bunkere, løbegrave, pigtrådsafspærringer og minefelter. Til trods for disse ret imponerende forsvarsanlæg var man på canadisk side optimistisk og mente, at dagsmålene for den 6. juni var realistiske. Anledningen til den udbredte canadiske optimisme skal findes i de talrige og godt udbyggede veje i Juno Beach området, som, når Atlantvolden var forceret, ville muliggøre en hurtig fremrykning ind i landet for de pansrede og motoriserede enheder.

Angrebsplanen

Den canadiske 3rd Infantry Division, samt de til angrebet tildelte støtteenheder, skulle fra deres udskibningshavne i Portsmouth og Southampton, ombord på troppetransportskibe i Taskforce J (J for Juno) fragtes til deres angrebsposition, ud for strandafsnittet Juno Beach. Troppetransportskibene i Taskforce J blev på turen over Den Engelske Kanal ledsaget og beskyttet af krydserne HMS Belfast og HMS Diadem samt 11 destroyere. Krigsskibene, som udgjorde den såkaldte Bombardment Force E, havde udover sikringen af konvojen under overfarten frem for alt til opgave at beskyde og uskadeliggøre de tyske forsvarsanlæg i forreste linje samt kanonbatteriet fra 7. Batterie/Artillerie-Regiment 1716, som lå i baglandet ved Bén-y-sur-Mer. Efter at svære britiske og canadiske bombefly natten til den 6. juni havde bombet de stærkt befæstede forsvarsanlæg ved Courseulles-sur-Mer og Bernières-sur-Mer, skulle de tretten krigsskibe kl. 05:52 indlede bombardementet fra søen.

Beskyttet af den enorme ildkraft fra skibsartilleriet skulle landgangsbådene søsættes fra deres moderskibe, ti kilometer fra kysten, og bemandedes med infanteribataljonerne fra de første angrebsbølger. Når infanteristerne var kravlet ombord, skulle landgangsbådene begive sig til deres respektive angrebsposition ved den såkaldte Line of Departure (ofte blot omtalt som LOD) og herfra indlede angrebet på Juno Beach (denne fase omtales ofte som "Run In"). Imens landgangsbådene nærmede sig stranden, skulle de fire motoriserede artilleriregimenter i 3rd Infantry Division, med sammenlagt 96 Haubitser i kaliber 105 mm (selvkørende kanoner af typen M7 Priest), fra deres LCT fartøjer, fra kl. 07:15 ligeledes åbne ild mod de tyske stillinger på stranden.

Som på Sword Beach skulle der også på Juno Beach affyres i tusindvis af raketter, fra otte LCT(R) fartøjer mod de fire store forsvarsanlæg i afsnittene Mike og Nan. Desuden indgik det i planen, at der cirka seks kilometer fra kysten skulle søsættes 76 af de amfibiske Sherman Duplex Drive kampvogne fra 1st Hussars (6th Armoured Regiment/2nd Armoured Brigade) og Fort Garry Horse (10th Armoured Regiment/2nd Armoured Brigade). De amfibiske kampvogne skulle ramme stranden, præcis fem minutter før de første angrebsbølger ankom. På stranden skulle kampvogne give den så afgørende ildstøtte til fodfolket.

Derimod skulle AVRE specialkampvogne fra 26th og 80th Assault Squadrons/5th Assault Regiment/Royal Engineers (ofte blot omtalt som 5th ARRE), samt pansrede bulldozere og minerydningskampvogne af typen Sherman, samt de såkaldte Crabs, fra henholdsvis B Squadron/22nd Dragoons og A Squadron/Westminster Dragoons land-sættes direkte på stranden. De specialdesignede pansrede

køretøjer, skulle bidrage til forcering af pansergrave samt sprængning af bunkere og andre hindringer. Desuden skulle kampvognene bistå med rydning af minefelter på stranden og i klitterne, så de landsatte soldater og køretøjer hurtigt kunne rykke ind i baglandet. Yderligere støtte fik infanteristerne i første angrebsbølge fra 16 Centaur kampvogne (hvis hovedbevæbning var en 95 mm Haubits), fra 2nd Royal Marine Armoured Support Regiment.

I modsætning til afsnittene Sword, Gold og Omaha var Juno Beach egnet til angreb i hele sin bredde, da denne del af kysten ikke var kendetegnet af uovervindelige klipper, stejle skrænter eller særligt stejle strande. På grund af de gunstige topografiske forhold, forudså angrebsplanen for 3rd Infantry Division på Juno Beach, at to infanteribrigader kl. 07:25 simultant skulle angribe flere strandafsnit på samme tid.

Kort før invasionen tydede nye luftfotos dog på, at de rev og sandbanker, som man havde identificeret ud for afsnittet Nan, kun ville kunne forceres af landgangsbådene ved en relativt høj vandstand. Den nye viden betød, at de allierede planlæggere med kort varsel besluttede at udsætte angrebene i de berørte afsnit, Nan White og Nan Red, med tyve minutter, til kl. 07:45. En beslutning som ikke just udløste begejstring hos canadierne, som under ingen omstændigheder ville afvige fra planen, som forudsagde en simultan landgang i de to afsnit Nan og Mike. For at imødekomme canadiernes ønske valgte man i stedet at udsætte angrebet med ti minutter, så H-hour på Juno Beach nu var kl. 07:35 i begge afsnit.

7th Infantry Brigade havde med dens tre Infantry Regiments fået til opgave at angribe afsnittene Nan og Mike

Green, på begge sider af Seulles-flodens munding ved Courseulles-sur-Mer. På det vestlige afsnit, Mike Red, skulle The Royal Winnipeg Rifles uskadeliggøre Wn-31, som strakte sig over en længde på godt femhundrede meter parallelt med stranden. Anlægget var udstyret med en 75 mm feltkanon, samt to 50 mm panserværnskanoner, som var anbragte i bunkere. Desuden rådede anlægget over adskillige Ringstænde, hvor morterer og maskingeværer var anbragt.

Nitten amfibiske Sherman Duplex Drive kampvogne fra A Squadron/1st Hussars (6th Armoured Regiment/2nd Armoured Brigade) skulle kl. 07:30, altså fem minutter før infanteristerne i de første bølger, indtræffe på stranden ud for Graye-sur-Mer, i Mike Red afsnittet, og her beskyde kanonbunkerne.

Samtidig med The Royal Winnipeg Rifles skulle C Company fra Canadian Scottish Regiment landsættes nogle hundrede meter længere mod vest, i afsnittet Mike Green. Målet med denne operation var at minimere hullet i frontåbningen mellem Juno og Gold Beach, halvanden kilometer længere mod vest ved La Rivière/Ver-sur-Mer. På den måde skulle tyskerne hindres i at slå en kile mellem de landsatte canadiske og britiske tropper.

Efter et vellykket gennembrud af forsvarsanlæggene skulle Winnipeg Rifles indtage Graye-sur-Mer, efterfulgt af Banville og St. Croix-sur-Mer. I løbet af eftermiddagen skulle bataljonens A Company, med støtte fra Sherman kampvogne fra 1st Hussars, rykke mod sydvest og byen Creully, hvor der skulle etableres kontakt med de britiske enheder fra 50th Infantry Division, som var landsat på Gold Beach. En manøvre som skulle sikre, at hullet inde i landet mel-

"Resupply" enheder fra 9th Canadian Infantry Brigade (formodentlig Highland Light Infantry) landsættes fra LCI(L) "Landing Craft Infantry Large" fartøjer på Nan White afsnittet ved Bernieres-sur-Mer den 6. juni 1944. (Foto: Battlefieldhistorian.com/BHC001260)

lem landsætningsområderne Juno og Gold blev lukket. Når Winnipeg Rifles havde uskadeliggjort og indtaget Wn-31, skulle A- og B Company fra reserve regimentet i 7th Infantry Brigade/The Canadian Scottish Regiment ligeledes landsættes på afsnittet Mike og rykke frem mod Lantheuil, det vestligste hjørnepunkt ved "Elm"-linjen, over Vaux, St. Croix-sur-Mer, Colombiers-sur-Seulles og Pierrepont.

Øst for havnen i Courseulles-sur-Mer skulle Regina Rifles Regiment, ligeledes en del af 7th Infantry Brigade, med støtte fra 19 amfibiske Sherman kampvogne fra B Squadron/1st Hussars landsættes i afsnittet Nan Green. Første opgave som regimentet stod overfor var nedkæmpelsen af det svært befæstede og kampstærke Wn-29, som rådede over en 88 mm kanon placeret i en bunker, en 75 mm feltkanon, en 50 mm panserværnskanon på havneka- jen, samt seks Ringstående udstyret med morterer og maskingeværer. Når Wn-29 var nedkæmpet, skulle regimentet rydde Courseulles-sur-Mer for tyskere og efterfølgende uskadeliggøre det noget svagere Wn-30 i byens sydlige udkant. Herfra skulle regimentet rykke over Reviere og Fontaine-Henry til dagens andet delmål, linjen "Elm". Under fremrykningen mod Reviere skulle regimentet indfri et andet strategisk vigtigt mål, den intakte erobring af broen Pont de Reviere over floden Seulles vest for Reviere.

Strandafsnittene beliggende længere mod øst, Nan White og Nan Red, var derimod udset som angrebsområde for 8th Infantry Brigade.

På stranden ved Bernières-sur-Mer, nærmere betegnet i afsnittet Nan White, skulle Queen's Own Rifles landsættes og her uskadeliggøre Wn-28. Et anlæg, som var udstyret med en 75 mm feltkanon, en 50 mm panserværnskanon i en bunker, samt tolv Ringstående udstyret med morterer og maskingeværer. Panserstøtten til Queen's Own Rifles bidrog 19 amfibiske Duplex Drive kampvogne fra B Squadron/The Fort Garry Horse (10th Armoured Regiment/2nd Armoured Brigade) med. De mange Sherman kampvogne skulle, som det var tilfældet på de andre strandafsnit, indtræffe på stranden minimum 5 minutter før de første infanterister satte foden på stranden.

Efter den vellykkede landgang skulle Queen's Own Rifles rykke ind i landet over Bény-sur-Mer, Basly, La Mare d'Anguerny og videre til Anguerny, hvor det østligste punkt på "Elm" linjen skulle indtages og sikres.

I naboafsnittet, Nan Red, skulle North Shore Regiment, ligeledes med støtte fra 19 amfibiske Duplex Drive fra A Squadron/The Fort Garry, landsættes mellem byerne Bernières-sur-Mer og St. Aubin-sur-Mer. Opgaven var at etablere kontakt med Queen's Own Rifles ved Bernières-sur-Mer i vest. Desuden skulle Wn-27 i St. Aubin-sur-Mer, som rådede over en enkelt 50 mm kampvognskanon, uskadeliggøres. Efter den vellykkede landgang skulle North Shore Regiment, via landsbyen Tailleville, rykke frem mod, angribe og indtage det svært befæstede tyske radaranlæg ved Duvres-la Délivrande.

Cirka en halv time efter at North Shore Regiment var landsat, skulle de britiske commandos fra No. 48 Royal Marine Commando ligeledes landsættes på afsnittet Nan Red. Fra stranden skulle de rykke mod øst, og via landsbyerne St. Aubin-sur-Mer og Langrune-sur-Mer rykke frem mod den vestlige bygrænse ved Luc-sur-Mer. Her skulle de britiske commandos opnå kontakt med kollegaerne fra No. 41 Royal Marine Commando, som var landsat på Sword Beach.

Således var det op til de to britiske commandoenheder at etablere forbindelse mellem områderne Juno og Sword.

Reserveregimentet i 8th Infantry Brigade, Regiment de la Chaudière, skulle ligesom Queen's Own Rifles landsættes i afsnittet Nan White på stranden ved Bernières-sur-Mer. Her skulle regimentet vest for Bernières-sur-Mer uskadeliggøre kanonbatteriet ved Wn-28, der var bemanded af 7. Batterie/Artillerie-Regiment 1716. Et batteri som var udstyret med fire lette 100 mm Haubitser. Efterfølgende skulle enheden over Bény-sur-Mer rykke frem mod landsbyen Basly, som skulle indtages.

Når begge infanteribrigader var landsat, skulle også reservebrigaden i divisionen, 9th Infantry Brigade, landsættes og deltage i kampene i løbet af dagen. Divisionschefen i 3rd Canadian Infantry Division ville dog ikke på forhånd lægge sig fast på, i hvilket afsnit reservebrigaden skulle landsættes. I stedet skulle landgangsbådene forblive i position ud for kysten, indtil der tegnede sig et billede af, hvor det tyske forsvar først gav efter. Præcis på dette sted skulle 9th Infantry Brigade landsættes. På trods af denne usikkerhed var dagsmålet for 9th Infantry Brigade ganske klart.

Brigadens fortrop, North Nova Scotia Highlanders, skulle, siddende på kampvogne fra Sherbrooke Fusiliers (27th Armoured Regiment), rykke ind i landet over Basly, Colomby-sur-Thaon, Villons-les-Buissons, Buron, Authie og Franqueville og rykke frem mod Carpiquet ved "Oak"-linjen. Dermed var flyvepladsen i Carpiquet, det primære dagsmål for 3rd Canadian Infantry Division på D-dag, meget tæt på.

Det tyske forsvar i Juno afsnittet

Overfor de canadiske angribere på Juno Beach stod i forreste forsvarslinje, hovedsagelig II. Bataillon/Grenadier-Regiment 736 fra 716. Infanterie-Division. Hauptmann Deptolla, bataljonschefen i II. Bataillon, havde valgt at placere tre af sine fire kompagnier i forsvarsanlæggene direkte ved stranden.

Bataljonens 7. Kompanie, under kommando af Hauptmann Lutz, lå i stilling ved Graye-sur-Mer og La Rivière og havde ansvaret for forsvaret af strandafsnittet Mike, mens Hauptmann Grotes 6. Kompanie lå i stilling ved Courseulles-sur-Mer i forsvarsanlæggene Wn-31 (afsnittet Mike Red) samt Wn-30 og Wn-29 (afsnittet Mike Green). Slutteligt bemandede Hauptmann Gruters 5. Kompanie forsvarsanlæggene Wn-28 og Wn-28b i Bernières-sur-Mer (afsnittet Nan White) samt Wn-27 ved St. Aubin-sur-Mer (afsnittet Nan Red).

Derudover blev St. Aubin-sur-Mer forsvaret af dele af 9. Kompanie/III. Bataillon (Grenadier-Regiment 736). Samme kompagni blev også indsat i forsvaret af henholdsvis Langrune-sur-Mer og Luc-sur-Mer. Det fjerde kompagni i II. Bataillon, Hauptmann Grzekis 8. Kompanie, lå i beredskab som reserve små fire kilometer inde i landet, nærmere betegnet i området mellem Reviere og Tailleville. I Tailleville, på slottet Château de Tailleville, som var en del af Wn-23, havde Hauptmann Deptolla etableret Bataillons-gefechtstand (bataljons hovedkvarter).

Udover de nævnte tyske kompagnier var der i forreste linje også indsat adskillige delinger fra Ost-Bataillon 441, som hovedsageligt forstærkede 7. Kompanie/Grenadier-Regiment 736 i stillingerne mellem Graye-sur-Mer og

La Revière. Ost-Bataillon 441, som hovedsagelig bestod af ukrainske krigsfanger, der var tvunget til tjeneste i Wehrmacht, var taktisk indlemmet i Grenadier-Regiment 726 og havde etableret kommandopost i La Marefontaine, syd for Ver-sur-Mer, i det senere Gold Beach område. Tre af de fire kompagnier i øst bataljonen udgjorde den anden forsvarslinje, inde i landet, op til tre kilometer bag Juno Beach. Bataljonens 1. Kompanie var stationeret i området omkring Le Buisson/Vaux, mens 2. Kompanie var stationeret i området mellem Courseulles-sur-Mer og Revières. Slutteligt var 4. Kompanie stationeret sydøst for Ver-sur-Mer på grænsen til Gold Beach området.

Endnu længere inde i landet, ligeledes på grænsen til Gold Beach området, lå tre kompagnier fra II. Bataillon, Grenadier-Regiment 726 under kommando af Major Lehmann i beredskab. Major Lehmann, som havde etableret kommandopost i St. Croix-sur-Mer, havde placeret 5. Kompanie nord for Colombiers-sur-Seulles, mens 7. Kompanie lå i stilling i området mellem Courseulles-sur-Mer og Revières. Endelig lå 8. Kompanie i stilling sydøst for St. Croix-sur-Mer.

Stadig i Sword Beach afsnittet, men på grænsen til Juno Beach, lå tre kompagnier fra III. Bataillons/Grenadier-Regiment 736 i stilling. Bataljonschefen, Major Pipor, havde etableret Gefechtsstand i Cresserons, altså stadig i Sword Beach området. Hans tre kompagnier stod den 6. juni og de følgende dage overfor de landsatte britiske enheder fra 3rd British Infantry Division, som fra Sword Beach rykkede mod vest, såvel som de landsatte canadiske enheder fra Juno Beach, som rykkede mod øst. Det var altså kun Major Pipors tre kompagnier, som efter den vellykkede allierede landgang stod i vejen for et samlet britisk-canadisk brohoved. Major Pipor havde placeret Hauptmann Mickishs 9. Kompanie i St. Aubin-sur-Mer, Langrune-sur-Mer og Luc-sur-Mer, mens Hauptmann Gutsches 11. Kompanie var placeret nordøst for Cresserons. Endelig var 12. Kompanie placeret nord for Douvres-la Délivrande.

Desuden befandt sig i området bag Juno Beach også to enheder fra Panzer-Grenadier-Regiment 192/21. Panzer-Division. Ved Cairon befandt sig Oberleutnant Braatzs 8. Kom-

panie, mens Oberleutnant Kuhbiers 6. Kompanie befandt sig ved Buron.

Ser man på de tyske artillerienheders ildkraft, som var til rådighed ved Juno Beach, må området dog betegnes, som svagt besat.

Vest for Beny-sur-mer, ved Wn-28a, var fire 100 mm Haubitser fra 7. Batterie/Artillerie-Regiment 1716 placeret i åbne stillinger. I området omkring Fontaine-Henry var 1. Batterie/Schwere-Artillerie-Abteilung 989, som rådede over fire svære 122 mm Haubitser med betydelig ildkraft, placeret. Desuden befandt sig nordvest for Colomby-sur-Thaon fire middelsvære 122 mm Haubitser fra 3. Batterie/Panzer-Artillerie-Regiment 155. Udover disse stationære artilleribatterier rådede Wehrmacht i Juno Beach området desuden over 11 panserværnskanoner, med henholdsvis kaliber 75 mm og 88 mm fra 2. Kompanie/Panzerjäger-Abteilung 716, der var stationeret nær Revières. Imens lå enheder fra Panzerjäger-Abteilung 200 (21. Panzer-Division) i stilling ved henholdsvis La Fresne-Camilly (2. Kompanie) og Basly (3. Kompanie). Hvert af de to kompagnier rådede over seks 88 mm panserværnskanoner.

Allerede den 8. juni skulle de canadiske enheder stifte bekendtskab med enheder fra 12. SS-Panzer-Division "Hitlerjugend", som næsten udelukkende bestod af soldater fra årgang 1926. De godt 16.000 unge mænd blev indtil september 1943 rekrutteret direkte fra Hitlerjugend. De unge rekrutter modtog deres grunduddannelse i Belgien, og var udelukkende opdraget efter det 3. riges raceideologi. De var desuden højt motiverede og fanatiske kæmpere, som var villige til at ofre sig for "Führer, Folk und Vaterland". De divisioner som den 6. juni var stationeret omkring Lisieux (cirka 45 kilometer øst for Caen) bestod af de to SS-Panzergrenadier-Regimenter 25 og 26 (12. SS-Panzer-Regiment) samt de sædvanlige divisionstropper, i form af artilleri-, ingeniør- og panserenheder. Soldater fra disse fanatiske og kampstærke enheder begik talrige krigsforbrydelser i Normandiet, som f.eks. massakren ved Ascg eller den koldblodige henrettelse af canadiske krigsfanger i Juno Beach området, ved klosteret Abbaye d'Ardenne. Enkelte officerer fra disse enheder blev efter krigen anklaget for krigsforbrydelserne og dømt.

Herefter forsætter Hans M. Nielsens bog "Normandiet 1944" med 2 veldokumenterede ruteforslag i området ved Juno Beach:

Rute 1- Fra Courseulles-sur-Mer til Secqueville-en-Bessin

& Rute 2 - Fra Bernières-sur-Mer til Carpiquet